

Διδαχέ

Ορθοδοξία κ

Λυσιάτη

στη

του Πρωτοπρεσβύτερου

Δημητρίου Αθανασίου

Χριστιανός χωρίς εκκλησιασμό, χωρίς προσευχή, χωρίς εξομολόγησιν, χωρίς Θ. Κοινωνία, είναι ένα ξέφραγο αμπέλι, όπου ανά πάσαν στιγμήν η πόρτα είναι ανοιχτή να μπουν μέσα οι κλέφτες, δηλαδή οι δαίμονες, να το αλωνίσουν.

Λοιπόν, αγαπητέ, λέγομεν, ότι ο Χριστιανός όταν βαπτιστεί βάζει μέσα του την θείαν χάριν βάζει μέσα του τον Χριστόν.

Όμως με την αμαρτίαν, τον διώχνει πάλιν έξω. Χριστός και αμαρτία, πράματα αντίθετα.

Γι' αυτό είναι αδύνατο να βρούμε μέσα μας τον Θεόν, όσον στέκει μπροστά σαν

τοίχος η αμαρτία

. Όμως, ευτυχώς, η Εκκλησία έχει το κατάλληλο φάρμακο, για να πέση αυτός ο τοίχος. Αυτό είναι η μετάνοια και εξομολόγησις. Έρχονται πολλοί και ενδιαφέρονται για νοεράν προσευχήν.

Εμείς πρώτα λέγομεν: «Εξομολογήθηκες καμιά φοράν; κοινωνάς; ζεις χριστιανικά;» κλπ. Αν πη ναι, τότε προχωρούμε. Αν όχι, μη χάνουμε λόγια άδικα.

Πρώτα λοιπόν, τέκνον, βάζουμε αρχήν με την μετάνοιαν και εξομολόγησιν. Κατόπιν ακολουθούμε την συμβουλήν ενός κατάλληλου πνευματικού.

Όπως όταν ένας ισχυρός μαγνήτης κολλήση με το σίδηρο, το τραβάς με όλη σου την δύναμιν αλλά δεν ξεκολλά, έτσι και ο νους όπου συναντά την βασιλείαν του Χριστού μέσα στην καρδιά, έλκεται, γλυκαίνει, κολλά τόσο πολύ, ώστε αν τύχη και κάποιος σε φωνάξει, σου κτυπά την πόρταν, ακούεις μόν αλλά και θέλοντας δεν μπορείς εύκολα να ξεκολλήσης.

Αυτό παραμένει όσον ο Θεός θέλει. Άλλοτε όμως συστέλλεται, άλλοτε διαστέλλεται. Όταν συσταλει ο νους, επιστρέφει ξανά στην φυσιολογικήν του κατάστασιν.

[\(περισσότερα...\)](#)